

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 9 (Θ)

¹ Καὶ ἔλεγεν αὐτοῖς· Ἀμὴν λέγω ὑμῖν ὅτι εἰσὶ τινες ὧδε τῶν ἐστηκότων, οἵτινες οὐ μὴ γεύσονται θανάτου ἕως ἂν ἴδωσι τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ ἐληλυθυῖαν ἐν δυνάμει.

¹ Καὶ ἔλεγεν εἰς αὐτούς· “Σας διαβεβαιώνω, ὅτι υπάρχουν μερικοί ἀπὸ αὐτοὺς που εὐρίσκονται ἐδῶ, οἱ οποίοι δεν θα γευθοῦν τον θάνατον, προτού ἰδοῦν τὴν βασιλείαν του Θεοῦ, δηλαδή τὴν Ἐκκλησίαν, να εγκαθίσταται καὶ να θεμελιώνεται εἰς τὴν γῆν με δύναμιν κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἐπιφοιτήσεως του Ἁγίου Πνεύματος”.

² Καὶ μεθ’ ἡμέρας ἕξ παραλαμβάνει ὁ Ἰησοῦς τὸν Πέτρον καὶ τὸν Ἰάκωβον καὶ τὸν Ἰωάννην καὶ ἀναφέρει αὐτοὺς εἰς ὄρος ὑψηλὸν κατ’ ἰδίαν μόνους· καὶ μετεμορφώθη ἔμπροσθεν αὐτῶν,

² Καὶ ὕστερα ἀπὸ ἕξ ἡμέρας ἐπῆρε μαζή του ὁ Ἰησοῦς τὸν Πέτρον καὶ τὸν Ἰάκωβον καὶ τὸν Ἰωάννην καὶ τοὺς ἀνέβασεν εἰς ἓνα ὑψηλὸν ὄρος αὐτοῦς μόνον ἰδιαιτέρως. Καὶ μετεμορφώθη ἔμπροσθεν αὐτῶν.

³ καὶ τὰ ἱμάτια αὐτοῦ ἐγένετο στίλβοντα, λευκὰ ὡς χιῶν, οἷα γναφεὺς ἐπὶ τῆς γῆς οὐ δύναται οὕτω λευκᾶναι.

³ Καὶ τὰ ἐνδύματα αὐτοῦ ἐγίναν ἀπαστράπτοντα καὶ ἀκτινοβόλα, λευκὰ παρά πολὺ ὡσαν το χιόνι, τέτοια που κανένας βαφεὺς εἰς τὴν γῆν δεν ἠμπορεῖ ποτέ να λευκάνη ἔτσι.

⁴ καὶ ὤφθη αὐτοῖς Ἥλιος σὺν Μωϋσεῖ, καὶ ἦσαν συλλαλοῦντες τῷ Ἰησοῦ. καὶ ἀποκριθεὶς ὁ Πέτρος λέγει τῷ Ἰησοῦ·

⁴ Καὶ παρουσιάσθη εἰς αὐτοὺς ὁ Ἥλιος (ὡς ἐκπρόσωπος των προφητῶν) μαζή με τὸν Μωϋσέα (ἐκπρόσωπον του Νομου) καὶ συνωμιλοῦσαν με τὸν Ἰησοῦν. Ἐπῆρε τότε ὁ Πέτρος τὸν λόγον καὶ εἶπεν στον Ἰησοῦν.

⁵ Ραββί, καλὸν ἐστὶν ἡμᾶς ὧδε εἶναι· καὶ

⁵ “Διδάσκαλε, καλὸν εἶναι να μένωμεν ἐδῶ. Καὶ να κατασκευάσωμεν τρεῖς

ποιήσωμεν σκηνάς τρεῖς, σκηνάς, μίαν δια σε, μίαν δια τον σοὶ μίαν καὶ Μωϋσεῖ μίαν Μωϋσέα και μίαν δια τον Ηλίαν”. καὶ Ἡλία μίαν.

⁶ οὐ γὰρ ἤδει τί λαλήση· ⁶ Καὶ ἔλεγεν αὐτά, διότι δεν ἤξευρε τι ἦσαν γὰρ ἔκφοβοι. να εἶπη, επειδή αὐτός και οι δύο ἄλλοι μαθηταὶ εἶχαν καταληφθῆ ἀπὸ φόβον, ο οποίος εἶχε θολώσει και συγχύσει τον νουν τους.

⁷ καὶ ἐγένετο νεφέλη ⁷ Καὶ αἴφνης ἦλθε νέφος που εσκέπασε ἐπισκιάζουσα αὐτοῖς, καὶ αὐτούς. Καὶ ἀπὸ το νέφος αὐτό ἦλθε φωνὴ ἐκ τῆς ηκούσθη φωνή, που ἔλεγεν· “αὐτός νεφέλης λέγουσα· Οὗτός εἶναι ο Υἱός μου ο αγαπητός. Εἰς αὐτὸν ἐστὶν ὁ υἱός μου ὁ ἀγαπητός· αὐτοῦ να υπακούετε”.

⁸ καὶ ἐξάπινα ⁸ Καὶ ἐξαφνα ἐκύτταζαν γύρω τους οι περιβλεψόμενοι οὐκέτι μαθηταὶ και δεν εἶδαν κανένα, παρά οὐδένα εἶδον, ἀλλὰ τὸν μόνον τον Ἰησοῦν μαζή των. Ἰησοῦν μόνον μεθ’ ἑαυτῶν.

⁹ καταβαινόντων δὲ ⁹ Καθὼς δε κατέβαιναν ἀπὸ το ὄρος, αὐτῶν ἀπὸ τοῦ ὄρους ἐδωσεν αὐτούς, κατὰ τρόπον ἔντονον, διεστειλάτο αὐτοῖς ἵνα εντολήν, να μη διηγηθούν εἰς κανένα μηδενὶ διηγήσωνται ἃ αὐτά που εἶδαν, παρά μόνον ὅταν ο εἶδον, εἰ μὴ ὅταν ὁ υἱός του ανθρωπου αναστηθῆ εκ του ἀνθρώπου ἐκ νεκρῶν νεκρῶν. ἀναστῆ.

¹⁰ καὶ τὸν λόγον ¹⁰ Καὶ οι μαθηταὶ ἐκράτησαν το ἐκράτησαν, πρὸς ἑαυτοὺς γεγονός της μεταμορφώσεως συζητοῦντες τί ἐστι τὸ ἐκ μυστικόν· μεταξύ των ὁμως νεκρῶν ἀναστῆναι. συζητούσαν, τι σημαίνει ὅτι θα ἀναστηθῆ εκ νεκρῶν.

¹¹ καὶ ἐπηρώτων αὐτὸν ¹¹ Ερωτούσαν ὁμως αὐτὸν και ἔλεγαν· λέγοντες, ὅτι λέγουσιν οἱ “διατί οι γραμματεῖς λέγουν, ὅτι πρέπει να ἔλθη πρῶτον ο Ηλίας;”

γραμματεῖς ὅτι Ἡλίαν δεῖ
ἐλθεῖν πρῶτον.

¹² ὁ δὲ ἀποκριθεὶς εἶπεν
αὐτοῖς· Ἡλίας μὲν ἐλθὼν
πρῶτον ἀποκαθιστᾷ
πάντα· καὶ πῶς γέγραπται
ἐπὶ τὸν υἱὸν τοῦ
ἀνθρώπου ἵνα πολλὰ
πάθῃ καὶ ἐξουθενωθῇ;

¹³ ἀλλὰ λέγω ὑμῖν ὅτι καὶ
Ἡλίας ἐλήλυθε, καὶ
ἐποίησαν αὐτῷ ὅσα
ἠθέλησαν, καθὼς
γέγραπται ἐπ' αὐτόν.

¹⁴ Καὶ ἐλθὼν πρὸς τοὺς
μαθητὰς εἶδεν ὄχλον
πολὸν περὶ αὐτοὺς, καὶ
γραμματεῖς συζητοῦντας
αὐτοῖς.

¹⁵ καὶ εὐθέως πᾶς ὁ ὄχλος
ιδόντες αὐτόν
ἐξεθαμβήθησαν, καὶ
προστρέχοντες
ἠσπάζοντο αὐτόν.

¹⁶ καὶ ἐπηρώτησε τοὺς
γραμματεῖς· Τί συζητεῖτε
πρὸς ἑαυτούς;

¹⁷ καὶ ἀποκριθεὶς εἷς ἐκ
τοῦ ὄχλου εἶπε·

¹² Εκείνος δε τοὺς ἀπήντησε·
“Μαλιστα, ὁ Ἡλίας θα ἐλθῇ προ τῆς
ελεύσεως τοῦ Μεσσίου, να
αποκαταστήσῃ καὶ τακτοποιήσῃ τα
πάντα δια τὴν υποδοχὴν του. Ἀλλὰ
διατί δεν λέγουν οἱ γραμματεῖς καὶ το
πὼς ἔχει γραφὴ καὶ προφητευθῆ δια
τον Υἱὸν του ἀνθρώπου, ὅτι θα πάθῃ
πολλὰ καὶ θα ἐξουθενωθῆ ἀπὸ τοὺς
εχθρούς του;

¹³ Ἀλλὰ ἐγὼ σας λέγω τούτο· ὅτι ὁ
Ἡλίας ἦλθε, ἐναντίον του οποιου,
ἐκαμαν ὅσα ἠθέλησαν, ὅπως ἄλλωστε
καὶ δι' αὐτόν εἶχε προφητευθῆ”. (Καὶ
αὐτὰ ἔλεγε δια τον Ἰωάννην τον
Βαπτιστήν, ὁ οποιός εἶχεν ἐλθεῖ εν
πνεύματι καὶ δυνάμει Ἡλιοῦ, δια να
προπαρασκευάσῃ τον λαόν).

¹⁴ Καὶ καθὼς κατέβηκε πρὸς τοὺς
ἄλλους ἐννέα μαθητὰς, εἶδεν λαόν
πολὸν γύρω ἀπὸ αὐτοὺς καὶ τοὺς
γραμματεῖς να συζητοῦν ἐντόνωσ με
αυτούς.

¹⁵ Καὶ ἀμέσως ὅλος ὁ λαός, ὅταν τον
εἶδε, κατελήφθη ἀπὸ μεγάλο
θαυμασμόν καὶ τρέχοντες πρὸς αὐτόν
τον ἐχαιρετούσαν.

¹⁶ Καὶ ἠρώτησε τοὺς γραμματεῖς· “τι
συζητεῖτε μεταξύ σας;”

¹⁷ Καὶ λαβὼν τον λόγον ἕνας ἀπὸ το
πλήθος εἶπε· “Διδάσκαλε, ἔφερα πρὸς

Διδάσκαλε, ἤνεγκα τὸν υἱόν μου πρὸς σέ, ἔχοντα πνεῦμα ἄλαλον.

σε το παιδί μου, που έχει καταληφθή από πονηρόν πνεύμα, το οποίον του έχει αφαιρέσει την λαλιάν.

¹⁸ καὶ ὅπου ἂν αὐτὸν καταλάβῃ, ῥήσσει αὐτόν, καὶ ἀφρίζει καὶ τρίζει τοὺς ὀδόντας αὐτοῦ, καὶ ξηραίνεται· καὶ εἶπον τοῖς μαθηταῖς σου ἵνα αὐτὸ ἐκβάλωσι, καὶ οὐκ ἴσχυσαν.

¹⁸ Και εις ὅποιον τόπον το καταλάβει, το συγκλονίζει και το ρίπτει κάτω και το κάνει να αφρίζει, να τρίξη τα δόντια του και να μένη ξηρόν και αναίσθητον. Και εἶπα στους μαθητάς σου να διώξουν αὐτό το πονηρόν πνεύμα, και δεν ἠμπόρεσαν”.

¹⁹ ὁ δὲ ἀποκριθεὶς αὐτῷ λέγει· Ὡ γενεὰ ἄπιστος, ἕως πότε πρὸς ὑμᾶς ἔσομαι; ἕως πότε ἀνέξομαι ὑμῶν; φέρετε αὐτὸν πρὸς με. καὶ ἤνεγκαν αὐτὸν πρὸς αὐτόν.

¹⁹ Ο δε Ιησοῦς ἀπεκρίθη εις αὐτόν και εἶπε· “ὦ γενεά, που μένεις ἀκόμη ἀπιστος, παρ' ὅλα τα θαύματα που ἔχεις ἰδῆ· ἕως πότε θα εἶμαι μαζί σας; Ἐως πότε θα σας ἀνέχωμαι; Φερτε αὐτόν σε μένα”. Και ἔφεραν πράγματι το δαιμονιζόμενο παιδί.

²⁰ καὶ ἰδὼν αὐτὸν εὐθέως τὸ πνεῦμα ἐσπάραξεν αὐτόν, καὶ πεσὼν ἐπὶ τῆς γῆς ἐκυλίετο ἀφρίζων.

²⁰ Και το πνεύμα το πονηρόν, μόλις εἶδε τον Ιησοῦν, ἀμέσως συνεκλόνησε με σπασμούς τον νέον, ο οποίος ἀφού ἔπεσε εις την γην, ἐκυλίετο και ἐβγαζε ἀφρούς.

²¹ καὶ ἐπηρώτησε τὸν πατέρα αὐτοῦ· Πόσος χρόνος ἐστὶν ὡς τοῦτο γέγονεν αὐτῷ; ὁ δὲ εἶπε· Παιδιόθεν.

²¹ Και ἠρώτησε ο Κυριος τον πατέρα του νέου· “πόσος καιρός εἶναι ἀπὸ τότε που συνέβη αὐτό;” Και ἐκεῖνος εἶπε· “ἀπὸ την παιδικήν του ηλικίαν.

²² καὶ πολλάκις αὐτὸν καὶ εἰς πῦρ ἔβαλε καὶ εἰς ὕδατα, ἵνα ἀπολέσῃ αὐτόν· ἀλλ' εἴ τι δύνασαι, βοήθησον ἡμῖν σπλαγχνισθεὶς ἐφ' ἡμᾶς.

²² Και πολλές φορές τον ἔρριξεν εις την φωτιά και εις τα νερά, δια να τον ἐξοντώσῃ. Ἀλλ' εἰάν ἠμπορῆς να κάμῃς τίποτε, σπλαγχνίσου μας και βοήθησέ μας”.

²³ ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτῷ· Τὸ εἶ δύνασαι πιστεῦσαι, πάντα δυνατὰ τῷ πιστεύοντι.

²⁴ καὶ εὐθέως κράζας ὁ πατήρ τοῦ παιδίου μετὰ δακρύων ἔλεγε· Πιστεύω, Κύριε· βοήθει μου τῇ ἀπιστίᾳ.

²⁵ ἰδὼν δὲ ὁ Ἰησοῦς ὅτι ἐπισυντρέχει ὄχλος ἐπετίμησε τῷ πνεύματι τῷ ἀκαθάρτῳ λέγων αὐτῷ· Τὸ πνεῦμα τὸ ἄλαλον καὶ κωφόν, ἐγὼ σοι ἐπιτάσσω, ἔξελθε ἐξ αὐτοῦ καὶ μηκέτι εἰσέλθῃς εἰς αὐτόν.

²⁶ καὶ κράζαν καὶ πολλὰ σπαράζαν αὐτόν ἐξῆλθε, καὶ ἐγένετο ὡσεὶ νεκρός, ὥστε πολλοὺς λέγειν ὅτι ἀπέθανεν.

²⁷ ὁ δὲ Ἰησοῦς κρατήσας αὐτόν τῆς χειρὸς ἤγειρεν αὐτόν, καὶ ἀνέστη.

²⁸ Καὶ εἰσελθόντα αὐτόν εἰς οἶκον οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ ἐπηρώτων αὐτόν κατ' ἰδίαν, ὅτι ἡμεῖς οὐκ ἠδυνήθημεν ἐκβαλεῖν αὐτό.

²⁹ καὶ εἶπεν αὐτοῖς· Τοῦτο τὸ γένος ἐν οὐδενὶ

²³ Ο δε Ιησούς του εἶπε τούτο· “εάν συ ημπορής να πιστεύσης, τότε όλα είναι κατορθωτά στον πιστεύοντα”.

²⁴ Και αμέσως πατήρ του παιδίου με δάκρυα εις τα μάτια ἐκράζε και εἶπε· “πιστεύω, Κυριε, βοήθησέ με να ελευθερωθώ από την ολιγοπιστίαν και να αποκτήσω ζωντανήν πίστιν”.

²⁵ Επειδή δε ο Ιησούς εἶδε ὅτι λαός ἔτρεχε από τα διάφορα μέρη και εμαζεύετο εκεί, ἐπέπληξε το ακάθαρτον πνεύμα και του εἶπε· “το πνεύμα το ἄλαλον και το κωφόν, ἐγώ σε διατάσσω, ἐβγα από αὐτόν και ποτέ πλέον να μη ζαναεισεέλθῃς εις αὐτόν”.

²⁶ Και το πνεύμα το πονηρόν αφού ἐκράζε και συνεκλόνησε παρά πολύ τον νέον, εβγήκε. Και ἐμεινε ο νέος σαν πεθαμένος, ὥστε πολλοί να λέγουν ὅτι ἀπέθανε.

²⁷ Ο δε Ιησούς τον επιασε από το χέρι, τον εσήκωσε και εκείνος εστάθη ὀρθιος.

²⁸ Οταν δε εισηλθεν ο Κυριος εις ένα σπίτι, οι μαθηταί του τον ερωτούσαν ιδιαιτέρως· “διατί ημεῖς δεν ημπορέσαμεν να διώξωμε το ακάθαρτον πνεύμα;”

²⁹ Και εκείνος τους εἶπεν· “αυτό το γένος των δαιμονίων με τίποτε ἄλλο

δύναται ἐξελθεῖν εἰ μὴ ἐν
προσευχῇ καὶ νηστεία. *δεν διώχνεται, παρά μόνον με
προσευχὴν καὶ νηστείαν”.*

³⁰ Καὶ ἐκεῖθεν ἐξελθόντες
παρεπορεύοντο διὰ τῆς
Γαλιλαίας, καὶ οὐκ
ἤθελεν ἵνα τις γνῶ· *³⁰ Καὶ ἀφού ἀνεχώρησαν ἀπό ἐκεί,
επρωχούσαν ἀπό ἀπόμερους
δρόμους δια μέσου τῆς Γαλιλαίας καὶ
δεν ἤθελε νὰ μάθῃ κανεῖς δια τῆν
διάβασίν του αὐτήν.*

³¹ ἐδίδασκε γὰρ τοὺς
μαθητὰς αὐτοῦ καὶ ἔλεγεν
αὐτοῖς ὅτι Ὁ υἱὸς τοῦ
ἀνθρώπου παραδίδοται
εἰς χεῖρας ἀνθρώπων, καὶ
ἀποκτενοῦσιν αὐτόν, καὶ
ἀποκτανθεὶς τῇ τρίτῃ
ἡμέρᾳ ἀναστήσεται. *³¹ Καὶ τούτο, διότι ἐδίδασκε τοὺς
μαθητὰς του ἰδιαιτέρως καὶ τοὺς
επληροφορούσε, ὅτι ὁ υἱὸς του
ἀνθρώπου παραδίδεται εἰς χεῖρια
μοχθηρῶν ἀνθρώπων, οἱ οἱποῖοι καὶ
θα τον θανατώσουν, καὶ ἀφού
θανατωθῆ, τῆν τρίτην ἡμέραν θα
ἀναστήθῃ.*

³² οἱ δὲ ἠγνόουν τὸ ῥῆμα,
καὶ ἐφοβοῦντο αὐτόν
ἐπερωτῆσαι. *³² Ἐκεῖνοι ὁμως δὲν ἠμπορούσαν νὰ
ἐννοήσουν τὰ λόγια αὐτά. Δια λόγους
δὲ σεβασμοῦ, ἀλλὰ καὶ ἐνεκα φόβου
(μήπως ἀκούσουν κάτι περισσότερο
λυπηρόν, ἢ καὶ ἐλεγχθούν δια τῆν
ἀγνοιάν των ἀπό τον διδάσκαλον) δὲν
ἐτολμούσαν νὰ τον ἐρωτήσουν.*

³³ Καὶ ἦλθεν εἰς
Καπερναοῦμ· καὶ ἐν τῇ
οἰκίᾳ γενόμενος ἐπηρώτα
αὐτούς· Τί ἐν τῇ ὁδῷ
πρὸς ἑαυτοὺς
διελογίζεσθε; *³³ Καὶ ἦλθε εἰς τῆν Καπερναοῦμ. Ὁταν
δὲ ἐφτάσε στο σπίτι, τοὺς ἐρωτούσε·
“τι ἐσκέπτεσθε καὶ τι ἐσυζητούσατε
μεταξὺ σας στον δρόμον;”*

³⁴ οἱ δὲ ἐσιώπων· πρὸς
ἀλλήλους γὰρ
διελέχθησαν ἐν τῇ ὁδῷ
τίς μείζων. *³⁴ Ἐκεῖνοι δὲ ἐντροπιασμένοι
ἐσιωπούσαν, διότι εἶχαν συζητήσῃ
στον δρόμον μεταξὺ των, ποῖος ἀπό
αὐτοὺς θα εἶναι μεγαλύτερος πλησίον
του Χριστοῦ.*

³⁵ καὶ καθίσας ἐφώνησε
τοὺς δώδεκα καὶ λέγει *³⁵ Καὶ ἀφού ἐκάθισε, ἐκάλεσε τοὺς
δώδεκα καὶ τοὺς εἶπε· “ὅποιος θέλει*

αὐτοῖς· Εἴ τις θέλει να εἶναι πρῶτος, θα γίνῃ τελευταῖος
πρῶτος εἶναι, ἔσται ἀπὸ ὅλους και υπηρέτης εἰς ὅλους”.
πάντων ἔσχατος και
πάντων διάκονος.

³⁶ και λαβὼν παιδίον ³⁶ Ἐπήρε δε ἓνα παιδί, το ἔβαλε ὀρθιο
ἔστησεν αὐτὸ ἐν μέσῳ εν μέσῳ αὐτῶν, το αγκαλιασε και τους
αὐτῶν, και εἶπε·
ἐναγκαλισάμενος αὐτὸ
εἶπεν αὐτοῖς·

³⁷ Ὅς ἐὰν ἐν τῶν ³⁷ “εκείνος που προς χάριν μου θα
τοιούτων παιδίων δεχθῆ ἓνα ἀπὸ τα παιδιὰ αὐτὰ η ἓνα
δέξῃται ἐπὶ τῷ ὀνόματί ἄνθρωπον, που με την απλοϊκότητα
μου, ἐμὲ δέχεται· και ὃς και αθωότητά του ομοιάζει με μικρὸ
ἐὰν ἐμὲ δέξῃται, οὐκ ἐμὲ παιδί, αὐτὸς υποδέχεται ἐμὲ· και
δέχεται, ἀλλὰ τὸν ὅποιος θα υποδεχθῆ ἐμὲ, δεν δεχετεαι
ἀποστείλαντά με. εἰς την γην”.

³⁸ Ἀπεκρίθη αὐτῷ ὁ ³⁸ Ἐλαβε τότε τον λόγον ο Ιωάννης και
Ἰωάννης λέγων· εἶπε· “διδάσκαλε, εἶδαμε κάποιον να
Διδάσκαλε, εἶδομέν τινα διώχνη με την ἐπίκλησιν του ονόματός
ἐν τῷ ὀνόματί σου σου δαιμόνια· αὐτὸς ὅμως δεν μας
ἐκβάλλοντα δαιμόνια, ὃς ακολουθεῖ και δεν ανήκει εἰς την
οὐκ ἀκολουθεῖ ἡμῖν, και ομάδα μας. Δια τούτο και τον
ἐκωλύσαμεν αὐτόν, ὅτι εμποδίσσαμεν, ακριβῶς διότι δεν μας
οὐκ ἀκολουθεῖ ἡμῖν. ακολουθεῖ ως μαθητῆς σου”.

³⁹ ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπε· Μὴ ³⁹ Ο δε Ἰησοῦς εἶπεν· “μη τον
κωλύετε αὐτόν· οὐδεὶς εμποδίζετε, διότι δεν υπάρχει
γάρ ἐστιν ὃς ποιήσει ἄνθρωπος, ο οποίος με την δύναμιν
δύναμιν ἐπὶ τῷ ὀνόματί του ονόματός μου θα κάμη θαύμα, και
μου και δυνήσεται ταχὺ θα μπορέση σύντομα να με
κακολογήσαί με· κακολογήση.

⁴⁰ ὃς γὰρ οὐκ ἔστι καθ’ ⁴⁰ Μὴ εμποδίζετε λοιπόν κάτι τέτοιους,
ἡμῶν, ὑπὲρ ἡμῶν ἐστιν. διότι εκείνος που δεν εἶναι ἐνάντιον
σας και δεν σας πολεμεῖ, εἶναι με το
μέρος σας.

⁴¹ ὅς γὰρ ἂν ποτίσῃ ὑμᾶς ποτήριον ὕδατος ἐν τῷ ὀνόματί μου, ὅτι Χριστοῦ ἐστε, ἀμὴν λέγω ὑμῖν, οὐ μὴ ἀπολέσῃ τὸν μισθὸν αὐτοῦ.

⁴² καὶ ὅς ἂν σκανδαλίσῃ ἓνα τῶν μικρῶν τούτων τῶν πιστευόντων εἰς ἐμέ, καλὸν ἐστὶν αὐτῷ μᾶλλον εἰ περικείται λίθος μυλικὸς περὶ τὸν τράχηλον αὐτοῦ καὶ βέβληται εἰς τὴν θάλασσαν.

⁴³ καὶ ἐὰν σκανδαλίξῃ σε ἡ χεὶρ σου, ἀπόκοψον αὐτήν· καλὸν σοὶ ἐστὶ κυλλὸν εἰς τὴν ζωὴν εἰσελθεῖν, ἢ τὰς δύο χεῖρας ἔχοντα ἀπελθεῖν εἰς τὴν γέενναν, εἰς τὸ πῦρ τὸ ἄσβεστον,

⁴⁴ ὅπου ὁ σκώληξ αὐτῶν οὐ τελευτᾷ καὶ τὸ πῦρ οὐ σβέννυται.

⁴⁵ καὶ ἐὰν ὁ πούς σου σκανδαλίξῃ σε, ἀπόκοψον αὐτόν· καλὸν σοὶ ἐστὶν εἰσελθεῖν εἰς τὴν ζωὴν χωλὸν, ἢ τοὺς δύο πόδας ἔχοντα βληθῆναι

⁴¹ Διότι ὅποιος πρὸς χάριν ἐμοῦ σας προσφέρει καὶ τὴν παραμικρὰν υπηρεσίαν, ὅποιος π.χ. σας προσφέρει ἓνα ποτήρι νερό, διότι εἴσθε μαθηταὶ τοῦ Χριστοῦ, σας διαβεβαιώνω, ὅτι δεν θα χάσῃ τὸν μισθὸν του.

⁴² Ὅποιος δε με τα λόγια ἢ με τα ἔργα του ἤθελε σκανδαλίσει καὶ σπρώξει στον δρόμον του κακοῦ ἓνα ἀπὸ τοὺς μικροὺς καὶ ταπεινοὺς τούτους, που πιστεύουν εἰς ἐμέ, πρέπει να θεωρήσῃ συμφερότερον δια τὸν εαυτὸν του, εἰάν κρεμασθῇ ἀπὸ τὸν τράχηλόν του μια μολόπετρα καὶ ριφθῇ εἰς τὴν θάλασσα. (Διότι ἡ τιμωρία, που τὸν περιμένει ἀπὸ τὸν δίκαιον Θεόν, θα εἶναι ἀσυγκρίτως φοβερωτέρα).

⁴³ Καὶ εἰάν πρόσωπον προσφιλέσ καὶ πολῦτιμον, ὅπως τὸ δέξι σου χέρι, σε σκανδαλίξῃ, κόψε τὴν ἐπικοινωνίαν καὶ συναναστροφὴν με αὐτό, ὅπως θα ἔκοπτες τὸ αρωστημένο χέρι. Διότι εἶναι πολὺ προτιμότερον γιὰ σένα να εἰσελθῇ εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν κυλλός ἢ ἔχων καὶ τὰ δύο σου χέρια να ριφθῇ εἰς τὴν γέενναν, στο πῦρ τὸ ἄσβεστον,

⁴⁴ ὅπου τὸ σκουλήκι, που θα κατατρώγῃ τοὺς αμαρτωλοὺς, δεν πεθαίνει ποτέ καὶ τὸ φοβερό πῦρ δεν σβήνεται ποτέ.

⁴⁵ Καὶ εἰάν τὸ πόδι σου γίνετα ἀφορμὴ να αμαρτάνῃς, κόψε το, διότι εἶναι προτιμότερον να μπησ εἰς τὴν αἰωνίαν ζωὴν κυττός, παρά ἔχων καὶ τὰ δύο πόδια να ριφθῇ εἰς τὴν γέενναν, στο πῦρ τὸ ἄσβεστον,

εἰς τὴν γέενναν, εἰς τὸ πῦρ
τὸ ἄσβεστον,

⁴⁶ ὅπου ὁ σκώληξ αὐτῶν
οὐ τελευτᾷ καὶ τὸ πῦρ οὐ
σβέννυται.

⁴⁶ ὅπου το σκουλήκι, που κατατρώγει
τους κολασμένους, δεν θα ἔχη τέλος
και η φωτιά, που θα τους κατακαίη,
δεν θα σβήνη. (Εἶναι προτιμότερον να
στερηθῆς ἀπὸ τας υπηρεσίας των
οποίωνδήποτε ἀνθρώπων, εφ' ὅσον ἐξ
αιτίας αὐτῶν ὑπάρχει κίνδυνος να
ριφθῆς εἰς τὴν αἰωνίαν κόλασιν).

⁴⁷ καὶ ἐὰν ὁ ὀφθαλμὸς
σου σκανδαλίζῃ σε,
ἔκβαλε αὐτόν· καλὸν σοὶ
ἐστὶ μόνοφθαλμον
εἰσελθεῖν εἰς τὴν
βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, ἢ
τοὺς δύο ὀφθαλμοὺς
ἔχοντα βληθῆναι εἰς τὴν
γέενναν τοῦ πυρός,

⁴⁷ Καὶ ἐὰν τὸ μάτι σου σε σκανδαλίζῃ
και γίνεται ἀφορμὴ ἀμαρτίας, βγάλε
το. Εἶναι καλύτερον γιὰ σένα να μῆς
μὲν ὀφθαλμὸς εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ
Θεοῦ, παρὰ με τὰ δύο μάτια να
ἀποπεμφθῆς εἰς τὴν γέενναν τοῦ
πυρός. (Εἶναι προτιμότερον να
χωρισθῆς ἀπὸ πράγματα και
πρόσωπα, που σου εἶναι πολύτιμα
ὡσαν τὰ μάτια, παρὰ ἐξ αἰτίας αὐτῶν
η μαζὴ με αὐτὰ να ριφθῆς εἰς τὴν
κόλασιν)

⁴⁸ ὅπου ὁ σκώληξ αὐτῶν
οὐ τελευτᾷ καὶ τὸ πῦρ οὐ
σβέννυται.

⁴⁸ ὅπου τὸ σκουλήκι δεν παίρνει τέλος
και η φωτιά δεν σβήνεται.

⁴⁹ πᾶς γὰρ πυρὶ
ἀλισθήσεται, καὶ πᾶσα
θυσία ἀλλ' ἀλισθήσεται.

⁴⁹ Διότι κάθε ἕνας θα ἀλατισθῆ με πυρ.
Δια μὲν τοὺς δικαίους πυρ
ἐξαγχνιστικὸν και ἀγιαστικὸν εἶναι αἱ
θυσίαι, εἰς τὰς οποίας ὑποβάλλονται
πρὸς χάριν τοῦ Θεοῦ. Δια δε τοὺς
ἀμαρτωλοὺς πυρ ὀδυνηρότατον και
ἀτελεύτητον εἶναι ἡ αἰωνία κόλασις.
Και τὸ πυρ αὐτὸ των θυσιών, που
ὑποβάλλονται οἱ δίκαιοι εἶναι
ἀνάλογον πρὸς τὸ ἀλάτι, που κάνει
νόστιμη κάθε θυσίαν προσφερομένην
στον Θεόν.

⁵⁰ καλὸν τὸ ἅλας· ἐὰν δὲ τὸ ἅλας ἄναλον γένηται, ἐν τίνι αὐτὸ ἀρτύσετε; ἔχετε ἐν ἑαυτοῖς ἅλας καὶ εἰρηνεύετε ἐν ἀλλήλοις.

⁵⁰ Το ἅλατι εἶναι καλὸν καὶ χρησιμώτατον· ἐάν ὅμως χάσῃ τὴν αλατιστικὴν τοῦ δύναμιν, με τι θα το ἀρτύσετε, ὥστε να γίνῃ καὶ πάλιν χρήσιμον; (Ἐάν αἱ θυσίαι καὶ αἱ ἀρεταὶ τοῦ δικαίου, αἱ ὁποῖαι τον κάνουν πνευματικὸν ἅλατι, που χαρίζει νοστιμάδα εἰς τὴν ζωὴν τῆς κοινωνίας καὶ προλαμβάνει τὴν σήψιν, ἐάν αὐταὶ εξαφανισθοῦν καὶ αντικατασταθοῦν ἀπὸ κακίας, τότε ἀπὸ που θα ἠμπορέσῃ ὁ ἄνθρωπος ν' ἀποκτήσῃ πάλιν τὰ καλὰ γνωρίσματα τοῦ πιστοῦ, που εἶχε;) Δια τούτο κρατήστε μέσα σας τὸ πῦρ τοῦ Θεοῦ ζήλου, τῆς θυσίας καὶ τῆς ἀρετῆς, δια να ἔχετε πάντοτε μεταξύ σας εἰρήνην καὶ να μη φιλονεικῆτε δια ἀξιώματα καὶ τιμητικὰς θέσεις”.